

Erdély után nosztalgiázik

Negyvenhat éve Craiován él, de még mindig szépen ejti ki a magyar szavakat

● Székelyföldön járt Silviu Lung, meglátogatta az FK Csíkszeredánál kapusedző nagyobbik fiát. Minden idők egyik legjobb romániai labdarúgókapusával pályafutásáról, sikereiről beszélgettünk.

DOBOS LÁSZLÓ

– Bár több mint negyven éve román környezetben él, kitűnő hangsúllyal ejti ki a magyar szavakat. Erdély vagy Olténia áll közelebb a szívéhez?

– Erdélyben születtem, nevelkedtem, és nosztalgiázok Nagykároly, illetve Erdély után. A Nagykárolyhoz közeli Krasznaszentmiklóson születtem, amely most Kismajtény község része, a család azonban már egyéves koromban Nagykárolyba költözött, ott nőttem fel, ott jártam iskolába. Fiatalkori barátaim egytől egyig magyarok voltak, a nagykárolyi csapatban én voltam az egyedüli román. Magyarul beszélünk, apám Szepesy közvetítéseit hallgatta a magyar rádióban, majd a magyar tévében nézte a focit. A feleségem olténiai, egy kiváló nő, két fiunk van, és mivel én sokat voltam távol a családtól, az ő érdeme, hogy a gyerekek jó nevelést kaptak, Craiova leghíresebb gimnáziumaiban 9-es feletti átlaggal érettségiztek. Nosztalgiázom Erdély iránt, de a család megszokta Craiovát.

– Hogyan kezdődött labdarúgó-pályafutása, hogyan került Craiovára?

– Gyerek- és fiatalkoromban több sportágat űztem, fociztam, kosárlabdáztam, kézilabdáztam, asztaliteniszeztem, de a futballnál ragadtam.

Szívesen emlékezik vissza pályafutásának legszebb pillanataira

FOTÓ: PINTI ATTILA

Az 1970-es évek elején, akárcsak most, a C ligában kötelező volt ifjúsági játékosként használni. Tizenhat és fél évesen mutatkoztam be Nagykároly csapatában, ahol hangsúlyozták, hogy csak kapusként tudnak foglalkoztatni. Biztos láttak bennem tehetséget. Nagykárolyal feljutottunk a másodosztályba. Érdekes, hogy a 8. osztály után apám inasiskolába és esti középiskolába íratott, azt mondta, hogy ha a futball nem fog menni, legyen egy mesterségem, így autószerelőnek tanultam. Közben országsszerte válogatókat szerveztek a fiatal labdarúgóknak, a borsabányain pedig Bogdán-Braun Kálmán, a legendás Csibi bácsi beajánlott a szövetségnek. Az ifjúsági válogatottnál Constantin Ardeleanu volt az edzőm, és Ţeţe Moraruval harcoltunk a ka-

pusposztért. Az egyik mesterem az inasiskolában nagy Craiova-drukker volt, ismerte Cornel Stroét, az olténiai csapat vezetőjét, így keresett meg 18 évesen a Craiovai U. Tetszett az ajánlat, a szülők örvendtek, hogy egyetemre is járhatok majd, de mivel még nem voltam nagykorú, apám írta alá a szerződést. Megtudták ezt a temesváriak, és pár nap múlva ők is megkerestek, de apám egy életre szóló leckét adott nekem. Azt mondta a Poli vezetőinek, hogy már aláírtunk a Craiovához, és az adott szó, a gerincesség minden pénznél többet ért, így bár tízszer többet ígérnek, mint a Craiova, és bár jól jönne a pénz, mert nem vagyunk gazdagok, de mi betartjuk a szavunkat. A harmadik, illetve a második ligában szerzett tapasztalattal kerültem 1974-ben, 18

évesen a Craiovához. Az U éppen bajnokságot nyert, és a mennyországban éreztem magamat, hiszen olyan hírességek mellé kerültem, mint Oblemenco, Ţarálungă, Deselnicu, Boc, Niculescu, Strâmbeanu, de játszott már Balaci is.

– Következett egy nagyon szép időszak a Craiovával, tizennégy év, sikerek a román bajnokságban, az európai kupaporondon, első számú kapus lett a válogatottnál.

– Gyönyörű évek voltak azok, de mint minden szépnek, megvolt ennek is az ára. Nekem erdélyiként nem volt könnyű a beilleszkedésem az olténiai világba. Rengeteget dolgoztam, edzettem. Akkor nem voltak a csapatoknál külön kapusedzők, mi pedig az edzések után maradtunk, sokszor a salakpályán folytattuk az erőnléti gyakorlatokat, próbáltuk a vetődéseket. Sajnos amikor a legjobb formában voltam, lebetegedtem, sárgaságos lettem, és szóba jött, hogy kölcsönadnak Aradra. Én azonban nem adtam fel, rengeteg akaraterővel harcoltam a posztomért, harmadik számú kapusból újra első lettem, sőt Kovács István, a világhírű edző, aki BEK-et

nyert az Ajax-szal és átvette a román válogatottat, behívott a keretbe. Mindig hangsúlyozom tanítványaimnak, hogy tegyenek meg mindent a labdarúgásért, dolgozzanak, készüljenek komolyan, és a labdarúgás ezt előbb-utóbb vissza fogja fizetni az életben. A Craiovával, a Craiova Maximaként emlegetett együttessel nyertünk bajnokságot, Román Kupát, a BEK-ben bejutottunk a legjobb nyolc közé, az UEFA Kupában elődöntőt játszottunk. 1984-ben pedig kijutottunk az Európa-bajnokságra, ott voltunk Európa legjobb nyolc együttese között. Akkor már Mircea Lucescu volt az edzőm a válogatottnál.

– Az ön esetében ezeknek a remek eredményeknek az eléréséhez hány százalékban járult hozzá a tehetség és mennyiben a munka?

– Tehetség nélkül nem lehet messze jutni a sportban, de ha a tehetség nem párosul komolysággal és rengeteg munkával, senkiből sem lesz jó élsportoló. Az én esetemben szerintem 30 százalékban számított a tehetség, 60 százalékban a munka és 10 százalékban más tényező, egyebek közt a szerencse, hogy az ember megfelelő edzők keze alá, illetve jó csapattársak közé kerüljön.

A román–dán meccs után, 1989-ben

FORRÁS: FRF.RO

Névjegy

Sliviu Lung 1956. szeptember 9-én született a Szatmár megyei Krasznaszentmiklóson. Klubcsapatai: Nagykárolyi Victoria (1971–1974/42 mérkőzés), Craiovai U (1974–1988/308 mérkőzés), Bukaresti Steaua (1988–1990/49 mérkőzés), CD Logroñés (1990–1991/9 mérkőzés), Electroputere Craiova (1991–1993/35 mérkőzés) és Craiovai U (1993–1994/26 mérkőzés). A román válogatottban 1979 és 1993 között 77-szer lépett pályára. Lapzártakor értesültünk, hogy Silviu Lung a Ceahlăul Piatra Neamţ kapusedzője lett, kisebbik fia, ifj. Silviu Lung pedig a török Besiktas kapusa.